

Ника, м'отеду - прашил, имааш над тебе,
Че твоята фуртуна, моме чинало зло,
Щомъ найрави въ тебе нутренъ уредъ,
Ще има природно следствие добро.

Стопрази ме малко — азъ ще го забравя!
Но то въ твоя облакъ каж' веднѣжъ мише:
Слънцежо, що нѣкъ за мѣтъ се заравя,
Ще изгряе изново въ твоежо сърдце!...

